

Ploaia

Mihai Manolescu

Ploaia

I-am simțit privindu-mi chipul,
Chiar acolo, sub umbrela,
Și-am știut atunci că timpul
Este-o clipă efemeră,
Ce o poți primi în palme
Și să crezi că este-a ta,
Dar o ai numai cât doarme,
Căci, pe urmă, va zbura.

Se opriseră pe stradă,
O vitrină cercetînd...
Dar de fapt vroiau să vadă
Trecătorii traversînd.
Și, ascunși de ploaia caldă,
S-au oprit pe chipul meu
Și-am simțit cum îmi tresaltă
De sub haine, pieptul, greu.

Mi-au trecut atunci prin minte
Gânduri multe, ca un film.
Aș fi vrut să-ți spun cuvinte
Și de mână să te țin,
Cât să-i pot privi odată,
Ochii tăi de sub umbrelă,
Să le știu povestea toată
Îmbrăcată în dantelă.
Aș fi vrut să-i întâlnească
Pentru-o clipă, pe ai mei,
Să simt pronia cerească,
Acel dar trimis de zei.

Însă n-am avut norocul
Să îi văd într-un sfârșit,
Fiindcă-a început potopul
Și-ntr-o clipă, s-au topit...